

ת"פ 57687/05/22 - מדינת ישראל-פמ"ד נגד מחמוד אבו ג'ודה-בעצמו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 57687-05-22 מדינת ישראל נ' אבו גודה (עציר)
תיק חיצוני: 228909/2022

בפני כבוד השופט יובל ליבדרו

המאשימה:

מדינת ישראל-פמ"ד
ע"י ב"כ עו"ד היבא טבאג'א

נגד
הנאשם:

מחמוד אבו ג'ודה-בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד תאמר אסדי

גזר דין

מבוא

1. הנאשם הורשע על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן (להלן: "כתב האישום") בעבירות של נשיאה והובלה של נשק ותחמושת, עבירות לפי סעיפים 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. במסגרת ההסדר הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית, וכל צד טען לעונש באופן חופשי.

כתב האישום

3. מעובדות כתב האישום עולה כי ביום 11.5.2022 עובר לשעה 14:30 לצד כביש 80 בסמוך לפזורת אבו ג'ודה בנגב התפתחה קטטה רבת משתתפים (להלן: "הקטטה"). כוחות משטרה הוזעקו למקום אזור הקטטה ואחד השוטרים שהבחין בנאשם קרא לעברו לעצור. השוטר הצליח להגיע סמוך לנאשם ואז הנאשם נעצר, הוציא מתחת לחולצתו נשק דמוי תת מקלע מאולתר שבתוכו מחסנית טעונה בעשרה כדורי 9 מ"מ והשליכם אל הקרקע.

הנאשם נעצר במקום ועל גופו נמצאה בנוסף מחסנית לאקדח הטעונה בשישה כדורי 9 מ"מ. הנאשם נעצר בעודו סובל מפציעה בראש ובצוואר ומשבר בצלע.

הנאשם נשא והוביל את הנשק והתחמושת זמן קצר לפני מעצרו במתחם בו נעצר.

טיעוני הצדדים

4. **המאשימה** טענה לעונש בכתב והשלימה טיעוניה על-פה. המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין 40 ל-66 חודשי מאסר. המאשימה עתרה לעונש של 45 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס משמעותי.

המאשימה הפנתה בטיעוניה לערכים המוגנים שנפגעו, למידת הפגיעה הגבוהה בערכים אלו ולחומרת נסיבות ביצוע העבירות לרבות לכך שהנאשם נשא נשק טעון בכדורים; לכך שהנאשם נשא את הנשק בזמן של קטטה המונית; לכך שהנאשם החביא את הנשק מתחת לחולצתו; ולפוטנציאל הסיכון לגרימת תוצאות קטלניות.

המאשימה הפנתה בטיעוניה גם לשכיחות עבירות הנשק שהפכו למכת מדינה, לשימוש הכמעט יומיומי שמבוצע בנשק לא חוקי, לצורך בהטלת ענישה מחמירה על מנת להרתיע את היחיד ואת הרבים, למגמת ההחמרה הרציפה בפסיקה בעבירות אלו המשתקפת גם בתיקון החקיקה הקובע לצדן של עבירות אלו עונשים מזעריים.

המאשימה טענה כי בחירת הנאשם שלא לקבל בעניינו תסקיר של שירות המבחן מעידה על כך שהלה לא נכון לערוך חשבון נפש או להשתלב בהליך טיפולי, מה שמצביע, לצד אופן התנהלותו באירוע, על מסוכנותו. המאשימה הפנתה לפסיקה לתמיכה בעמדתה העונשית.

5. **ב"כ הנאשם** טען כי מתחם העונש ההולם נע בין 18 ל-24 חודשי מאסר, ועתר לעונש של 18 חודשי מאסר, מאסר על תנאי והתחייבות להימנע מביצוע עבירה, ולחלופין קנס מתון.

ב"כ הנאשם טען כי מדובר בעבירות שנמצאות ברף החומרה הנמוך בגזרת עבירות אלו והפנה לכך שמדובר בנשק אחד, לכך שמדובר בנשק מאולתר ולא רגיל, לכך שהנאשם לא עשה שימוש בנשק, לכך שלטענת הנאשם הוא לקח את הנשק מאחר והיה בדרך לניידת משטרתית, לכך שהנאשם לא ביצע את העבירות ממניעים פסולים ולכך שהנאשם נשא והוביל את הנשק זמן קצר עד מעצרו ואף זאת במתחם שבו נעצר.

ביחס לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה הפנה לנסיבותיו האישיות-משפחתיות של הנאשם, להודאתו ולשיתוף הפעולה עם המשטרה, לכך שזה ניהל אורח חיים נורמטיבי טרם מעצרו ולא הורשע בעבר בפלילים ולפגיעה של עונש המאסר בו ובמשפחתו בשים לב לכך שהוא המפרנס העיקרי.

ב"כ הנאשם צרף מסמך ממקום עבודה בו עבד בעבר הנאשם, ופסיקה לתמיכה בעמדתו העונשית.

6. **ב"כ הנאשם** העיד לעונש את מר חאלד אבו עג'אן המשמש כסגן ראש מועצת כסיפה וממלא מקום ראש המועצה. זה העיד כי הוא גדל ומכיר את משפחת הנאשם הידועה כמשפחה לא אלימה, איכותית, טובה ומשכילה שפועלת למען ישוב סכסוכים ואשר בניה מועסקים כרופאים, אחים ואחיות ובעלי תפקידים שונים ואף מתגייסים לצה"ל. כן הזכיר כי אחד מבני המשפחה נהרג כאשר מנע פיגוע גדול ברצועת עזה.

ביחס לנאשם העיד כי הוא מכיר אותו כמי שיוזם ופועל למען הציבור, מושיט יד לעזרה ומיישב סכסוכים. בהמשך ציין כי הנאשם נפל קורבן לתרבות במגזר הבדואי לפיה קטטה גוררת את כל החמולה למעורבות וכי הוא באופן אישי נכח בסולחה שנערכה לפני מספר חודשים עם הבן השני שהביאה לסיומו של הסכסוך.

7. **הנאשם** אמר את דברו. הנאשם מסר כי הוא אב לחמישה ילדים, כי הוא מצטער על מעשיו וכי הוא מבקש להתחשב בו.

דין והכרעה

8. סבורני כי מתחם העונש ההולם בעניינינו צריך לנוע בין 30 חודשי מאסר ל-40 חודשי מאסר.

בקביעת מתחם זה התחשבתי בערכים המוגנים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות כפי שיפורט להלן.

לענין מתחם העונש ההולם יש לתת את הדעת גם לעונש המזערי שנקבע לאחרונה בעבירות נשק, ראו חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021.

בהתאם לתיקון, סעיף 144(ז) לחוק העונשין קובע עונש מזערי של רבע מהעונש המירבי שנקבע לעבירה, ובעניינינו מדובר בעבירה של נשיאה והובלת נשק לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין, עבירה שהעונש שלצידה הוא עשר שנות מאסר, דהיינו עונש מזערי של שנתיים מאסר וחצי. יצוין כי תיקון זה הוא בגדר הוראת שעה למשך שלוש שנים שתחילת תוקפה הוא מיום פרסום התיקון, 08.12.2021, כשהנאשם בעניינינו ביצע את העבירות ביום 11.05.2022.

תיקון 113 לחוק העונשין לא התייחס במישרין לשאלת יחסי הגומלין בין הרף התחתון של מתחם העונש ההולם לבין עונש המאסר המזערי הקבוע בחוק לעבירות בהן מורשעים נאשמים. הגם שכך, קיומו של עונש מזערי בעבירה מסוימת מהווה נתון בעל משקל, ולעיתים משקל בכורה, שעל בית המשפט להתחשב בו במסגרת איזונו בהיותו משקף את חשיבות הערכים המוגנים של אותה עבירה אליבא דמחוקק, ערכים שעל בסיסם, בין היתר, נקבע מתחם העונש ההולם. מכאן נקבע כי רק במקרים חריגים הרף התחתון של מתחם העונש ההולם יסטה מהעונש המזערי שנקבע לעבירה בה הורשע הנאשם (ראו ע"פ 207/14 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו, 01.02.2015], פסקה 15).

ביחס למתחם הענישה ההולם ראוי עוד להפנות לע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו, 14.09.2022):

"בית משפט זה יישם את מדיניות ההחמרה האמורה ביחס לכלל עבירות נשק בשורה ארוכה של פסקי דין [...]

מדיניות בלתי-מתפשרת זו קיבלה באחרונה ביטוי סטטוטורי בסעיף 144(ז) לחוק אשר חוקק במסגרת תיקון מס' 140 (ראו: חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021, ס"ח 2938) [...]

הטלת עונשים חמורים ומרתיעים על עברייני נשק היא עיקר תרומתם של בתי המשפט למיגור התופעה ולהרחקת העברין עם האקדח משגרת חייהם של אזרחי מדינה שומרי חוק [...]
בהמשך לדברים אלה הבהרתי, בפסק הדין שניתן באחרונה בהסכמת חברי השופטים י' אלרון וי' כשר, כי הענישה המחמירה והבלתי מתפשרת כאמור צריכה לחול ללא סייגים על כל

נאשם בגיר באשר הוא [...] גם כאשר מדובר בעבריין צעיר שהסתבך לראשונה בפלילים ובקשתו לשיקום כנה [...]
כעולה מפסיקתו של בית משפט זה, מתחם הענישה הרגיל שראוי לקבוע לנאשם בגיר בגין נשיאה בלתי חוקית של נשק חם במרחב הציבורי נע בין 30 ל-42 חודשי מאסר בין סורג ובריח (לצד עונשים נלווים בדמותם של מאסר-על-תנאי וקנס) (ראו והשוו: עניין נורי, בפסקה 12; עניין קואסמה, בפסקה 14; עניין ביטון, בפסקה 12; ועניין חלייחל, בפסקה 3 ו-10). הוזה אומר: באין נסיבות מיוחדות לחומרא או לקולא, יהא זה בהחלט סביר אם בית משפט יטיל על נאשם כאמור עונש של 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל. תקוותי היא כי אמות מידה אלה תנחנה את הערכאות הדיוניות באופן שיטתי, כך שמדיניות הענישה אשר נקוטה בידינו ביחס לעבירות נשק תיושם כהלכתה ובמלוא עוצמתה" (דגש לא במקור, י' ל').

9. הנאשם פגע בערכים של שמירה על שלום הציבור ובטחונו, לרבות הגנה על חיי אדם, שמירה על שלטון החוק והסדר הציבורי.

ניסיון החיים במציאות הישראלית מלמד כי ישנו בסיס מוצק לחשש כי נשק שהוחזק או הובל באופן לא חוקי יימצא בסופו של יום בידי גורמים עברייניים או עוינים שיעשו בו שימוש לפגיעה בגוף ובנפש. לעניין זה ראו ע"פ 5522/20 נזאר חלייחל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.2.2021), פסקה 7 (להלן: "עניין חלייחל"):

"...אכן, נשיאה והובלה של כלי-נשק, הריהי לעיתים רק הסנונית הראשונה, בואכה מעשים חמורים יותר - חבלה חמורה, שוד מזוין, רצח, וכיוצא באלה..."

וכן ע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 5.6.2013) פסקה 12:

"...אכן, "התגלגלותם" של כלי נשק מיד ליד ללא פיקוח עלול להוביל להגעתם בדרך לא דרך לגורמים פליליים ועוינים. אין לדעת מה יעלה בגורלם של כלי נשק אלה ולאילו תוצאות הרסניות יובילו - בסכסוך ברחוב, בקטטה בין ניצים ואף בתוך המשפחה פנימה. הסכנה הנשקפת לציבור כתוצאה מעבירות אלה, לצד המימדים שאליהם הגיעו, מחייבים לתת ביטוי הולם וכבד משקל להגנה על הערך החברתי שנפגע כתוצאה מפעילות עבריינית זאת, הגנה על שלום הציבור מפני פגיעות בגוף או בנפש, ולהחמיר את עונשי המאסר המוטלים בגין פעילות עבריינית זאת, בהדרגה."

10. מידת הפגיעה בערכים המוגנים בענייננו היא משמעותית וזאת בשים לב לסוגו ולאופיו של הנשק (נשק דמוי תת מקלע מאולתר); לעובדה שהנשק היה טעון בכדורים; לעובדה שהנאשם הוביל גם תחמושת נוספת; ולעובדה שהנאשם הוביל את הנשק והתחמושת באזור של קטטה רבת משתתפים.

לצד זאת, לעניין מידת הפגיעה בערכים המוגנים נתתי משקל גם לכך שהנאשם נשא והוביל הנשק והתחמושת זמן קצר לפני מעצרו, וזאת במתחם שבו הוא נעצר, וכי אלה נתפסו ולא התגלגלו לידיים פליליות או חבלניות.

11. באשר לנסיבות ביצוע העבירה נתתי דעתי לנזק שנגרם לביטחון הציבור, ולמצער לתחושת ביטחון הציבור;

לנזק שעלול היה להיגרם מקום בו הנאשם נמצא באזור שבו התפתחה קטטה רבת משתתפים, והוא עצמו סובל מפציעות שונות, ובמצבו זה מחזיק בנשק טעון ובתחמושת נוספת; לנזק שעלול היה להיגרם לו הנשק או התחמושת לא היו נתפסים והיו מגיעים לידיים עוינות; לכך שהנשק שהנאשם נשא היה טעון בתחמושת (עשרה כדורים); לסוגו ולאופיו של הנשק; לכך שהנאשם נשא מלבד הנשק הטעון גם מחסנית אקדח טעונה בכדורים (שישה כדורים); ולכך שהנאשם הסליק את הנשק מתחת לחולצתו.

לא מצאתי לתת משקל ממשי להבחנה שביקש ב"כ הנאשם לעשות בין נשק מאולתר לנשק רגיל. בסופו של יום מדובר בנשק שאולתר על מנת להיות קטלני, היינו שיש באפשרותו לקפד חיים. לעניין זה ראו ע"פ 6383/21 קריף ואח' נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.2.2022) (להלן: "עניין קריף"), פסקה 4:

"עוד נטען כי במקרים שבהם נפסק עונש דומה לזה שהוטל על מערערים אלה לא דובר באקדח "מוסב" אלא באקדח רגיל או בתת מקלע. אכן, בהתאם לתורת הענישה האינדיבידואלית יש לתת את הדעת גם לנתונים אלה, ולהתחשב אף בהם בעת גזירת הדין; יחד עם זאת, אין להפריז במשקל שיש לתת לנתונים כגון סוג האקדח, ולקבוע מעין "מדרגה עונשית" שמתמקדת אך ורק בנתון זה ובתוצאה, ולא בסיכון שנוצר. העיקר נעוץ, כאמור, בכוחו של הנשק לפגוע באדם - ואף להמיתו - ולשבש את חיי השגרה של החברה. כפי שהובהר, חלק מרעתן החולה של עבירות הנשק מצוי לאו דווקא בשימוש הישיר בנשק, אלא בנזקים שנלווים להחזקה ונשיאה של כלי נשק בידי אזרחים באופן בלתי חוקי".

לא מצאתי לתת משקל גם לטענת ב"כ הנאשם לפיה הנאשם לקח את הנשק מאחר והיה בדרכו לכון הניידת המשטרתית. עובדות כתב האישום לאחר תיקונו נוסחו בהסכמה על-ידי הצדדים. בכתב האישום המתוקן אין זכר לטענותיו אלו של הנאשם ומכאן שלא ניתן להתייחס לאלו כאל חלק מנסיבות ביצוע העבירה, אשר ככלל צריכות להיקבע במסגרת הכרעת הדין, לא כל שכן במסגרת הסדר טיעון שכלל תיקון מוסכם של כתב האישום שבו הודה הנאשם, כבענייננו.

מאידך נתתי משקל מסוים למשך הזמן הקצר בו נשא הנאשם והוביל את הנשק והתחמושת, ולעובדה כי אלו נשאו והובילו במקום מוגדר בלבד, במתחם בו נעצר. ודוק, להבדיל ממקרים אחרים בהם טוענים סנגורים שניתן להסיק מעובדות כתב האישום שהנאשמים אותם מייצגים החזיקו בנשק זמן קצר, מכון שלא הוכח אחרת על-ידי המאשימה, טענה שספק אם יש לה בסיס איתן בכל מקרה ומקרה, בענייננו המצב הוא שונה. בענייננו אין צורך להסיק זאת, שכן יש הסכמה בין הצדדים על כך. על-פי עובדה 7 לכתב האישום "הנאשם נשא והוביל את הנשק והתחמושת זמן קצר לפני מעצרו במתחם בו נעצר". עובדה זו משליכה על מידת הסיכון של הנאשם בממד הזמן ובממד המרחב. הגם שכך, אל לנו לשכוח כי הנאשם נעצר עם הנשק והתחמושת באזור שבו התקיימה קטטה רבת משתתפים כשהוא עצמו נמצא חבול ופצוע. עובדה זו מעצימה עד מאוד פוטנציאל השימוש בנשק באופן קטלני, ויש בה כדי "לקזז" את תיחום הנשיאה במישורי המרחב והזמן.

יחד עם זאת, נתתי משקל גם לכך שלא נעשה שימוש בנשק ובתחמושת; לכך שהנאשם זרק את הנשק כשהשוטר הגיע אליו (הגם שהמשיך להסליק את מחסנית האקדח על גופו אף לאחר שהוציא מתחת לחולצתו

את הנשק אותו השליך ארצה) ולכך שהנשק והתחמושת נתפסו ובכך צומצמה מידת הנזק שעלולה הייתה להיגרם לציבור.

12. ביחס לענישה הנוהגת בית המשפט העליון קבע כי יש לתת ביטוי עונשי הולם לעבירות הנשק ולתת משקל גבוה לאינטרס הציבורי ולצורך להרתיע עבריינים מפני ביצוע עבירות דומות. בית המשפט העליון חזר והדגיש בשנים האחרונות פעם אחר פעם את הצורך בהחמרה בענישה בעבירות נשק. לעניין זה ראו מיני רבים דבריו של המשנה לנשיאה השופט נ' הנדל בעניין קריף הנ"ל, פסקה 3:

"לעיתים נכון להחמיר בענישה בגין סוגים מסוימים של עבירות בשל אופיין, ויש שנכון להחמיר בענישה בגין ביצוע עבירות מסוימות הואיל ובתקופה הרלוונטית הן הופכות לנפוצות ושגרתיות יותר, עד כי יש לסווגן כ"מכת מדינה". בענייננו, עבירות הנשק דורשות החמרה בשל שני הנימוקים גם יחד. ממד החומרה שבהן נעוץ בזיקתן לכלי בעל כוח קטלני. ובראי התקופה - הפגיעה באינטרס הציבורי ובבטחון הפרט דורשת ענישה מחמירה, מעבר לזו שהייתה נקוטה בעבר...הפגיעה אף אינה תחומה רק לנזק הפיזי שנגרם כתוצאה מהשימוש בנשק בלבד. השימוש בנשק עלול ליצור תחושת חשש, ופחד מפני ביצוע פעולה אלמנטרית שעומדת בליבת חופש התנועה. בכך נוצרת "הרתעה" של הנפגע הפוטנציאלי. זהו רובד אחד. רובד נוסף הוא התעצמות הפעילות העבריינית, פועלה ושאיפתה לשלוט בתחומים רחבים ושונים. התופעות של עסקאות בנשק, הובלתו ונשיאתו, מאיימות לא רק על שלמות הגוף של הציבור, אלא גם על שלום הציבור ועל הסדר הציבורי. אקדח שיורה "במערכה השלישית" גורם כמובן לנזק רב, אך גם אקדח שמונח על השולחן "במערכה הראשונה" - אף אם לא נעשה בו כל שימוש אחר בהמשך - עלול לפגוע בשלום הציבור באופן ממשי" (פסקה 3).

וכן ע"פ 5330/20 ענבתאוי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.11.2020), פסקה 14:

"בלב הדברים, עומדת החומרה היתרה הנובעת לביצוע עבירות בנשק, לסוגיהן. בית משפט זה חזר ועמד בפסיקתו, לרבות בשנים האחרונות, על הסכנה הממשית הגלומה בעבירות אלה לשלום הציבור ולביטחונו ועל הצורך האקוטי במיגורן, ובכלל זה על הצורך בהחמרת הענישה. ככלל, עונשם של המעורבים בעבירות בנשק הוא מאסר ממושך לריצוי בפועל, אף אם הם נעדרים עבר פלילי מכל סוג שהוא וזו להם העבירה הראשונה...וכך גם אם מדובר בבגירים צעירים, במקרים המתאימים...יתרה מכך, בשל החומרה היתרה שבעבירות אלו והסיכון הגבוה שיש בהן לשלום הציבור ניתן משקל רב יותר לאינטרס הציבורי ולשיקולי ההרתעה" (דגש לא במקור, י' ל').

בע"פ 3877/16 ג'באלי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 17.11.2016) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של נשיאת נשק והותיר על כנו עונש של 34 חודשי מאסר. במקרה זה הגיע הנאשם ברכב למקום מפגש ליישוב סכסוך כשהוא נשא עימו אקדח טעון במחסנית שהכילה 14 כדורים, בהמשך הטמינו במכנסיו ברכב ולאחר מכן, כשהגיעו שוטרים, השליכו;

בע"פ 309/22 **מדינת ישראל נ' ביאדסה** (פורסם בנבו, 10.5.2022) קיבל בית המשפט העליון את ערעור המאשימה על קולת העונש שהוטל על נאשם שהורשע בעבירה של החזקה הובלה ונשיאת שני נשקים ותחמושת והעמיד את עונשו על 30 חודשי מאסר חלף 19 חודשי מאסר שהטיל עליו בית המשפט המחוזי. באותו מקרה הנאשם החזיק, נשא והוביל, יחד עם אחר רובה קלצ'ניקוב עם מחסנית שבה 29 כדורים שמתאימים לרובה, ואקדח חצי אוטומטי שבתוכו מחסנית עם 27 כדורים מתאימים ומחסנית נוספת עם 14 כדורים. האקדח היה דרוך וטעון עם כדור בקנה;

בע"פ 4303/22 **אמיר אבו גאנם נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.12.2022) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של הובלה ונשיאת נשק והותיר על כנו עונש של 31 חודשי מאסר הכולל הפעלת מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשי מאסר בחופף. במקרה זה נתפס הנאשם כשהוא נושא ברכבו אקדח חצי אוטומטי ובתוכו מחסנית ריקה המתאימה לאקדח כשהוא מוסלק בבד תקרת הרכב מעל מושב הנוסע. עוד יש לציין, כי במסגרת הסדר הטיעון הגבילה המאשימה את עצמה לעונש של 31 חודשי מאסר בפועל;

בעניין קריף הנ"ל דחה בית המשפט העליון את ערעורם של נאשמים 1 ו-3 שהורשעו בעבירות של הובלה ונשיאת נשק והותיר על כנו עונש של 25 חודשי מאסר. במקרה זה נאשם 1 יצר קשר עם נאשם אחר וביקש שיסייע לו לקבל לידיו נשק. נאשמים 1 ו-3 קיבלו מנאשם 2 נשק מסוג אקדח הזנקה שהוסב לירי קליעי. נאשם 3 לקח את האקדח והטמינו במכנסיו, ונאשמים 1 ו-3 נסעו מהמקום ונתפסו בהמשך על ידי המשטרה. אף ערעורו של נאשם 2, שהורשע בעבירה של עסקה אחרת בנשק ונדון ל-36 חודשי מאסר, נדחה;

עיינתי בפסיקה שצרפו הצדדים שאת חלקה אסקור להלן. מטבע הדברים צרף כל צד פסיקה התומכת בעמדתו העונשית. כך צרפה **המאשימה** את:

עניין חלייחל הנ"ל (פורסם בנבו, 24.2.2021) בו דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של הובלה ונשיאה של נשק והותיר על כנו עונש של 36 חודשי מאסר (לא כולל הפעלת מאסר מותנה);

ע"פ 2101/21 **טוביה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.7.2021) בו דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של נשיאת נשק מסוג אקדח חצי אוטומטי עם מחסנית תואמת וארבעה כדורים אותם השליך במהלך המלטות משוטרים והותיר על כנו עונש של 30 חודשי מאסר;

ת"פ 30575-03-20 (מחוזי-חי') **מדינת ישראל נ' עאיד ואח'** (פורסם בנבו, 5.8.2020) בו גזר בית המשפט על נאשם 2 שהורשע בעבירות של נשיאה והובלה של רובה מאולתר מסוג "קרלו" טעון במחסנית חמושה ובעבירה של שיבוש מהלכי משפט עונש של 34 חודשי מאסר. בהמלצת בית המשפט העליון חזר בו המערער מערעורו (ע"פ 5750/20 **חוסין נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו, 22.2.2021]);

ת"פ (מחוזי-ב"ש) 54230-03-21 **מדינת ישראל נ' שליבי** (פורסם בנבו, 23.5.2022) בו גזר בית המשפט המחוזי על נאשם צעיר ללא עבר פלילי שהורשע בעבירות של הובלת נשק ותחמושת, שיבוש הליכי משפט, נהיגה ללא רישיון וללא פוליסת ביטוח עונש של 48 חודשי מאסר. במקרה זה נשא הנאשם שני אקדחים האחד חצי אוטומטי עם מחסנית והשני אקדח זיקוקים שהוסב לירי תחמושת קליעית עם מחסנית בתוכו ושלושה כדורי אקדח. יצוין כי נסיבות ההובלה במקרה זה היו חריגות בחומרתן.

ב"כ הנאשם מצדו צרף את:

ת"פ (מחוזי-חיפה) 44620-01-22 **מדינת ישראל נ' היב** (פורסם בנבו, 14.12.2022) בו גזר בית המשפט המחוזי על נאשם ללא עבר פלילי שהורשע במספר עבירות בנשק וירי מנשק חם עונש של 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. במקרה זה החזיק הנאשם בשני מקרים לזמן קצר ברובה סער ומחסנית עם תחמושת שאותו החזיק כדין בן דודו כחייל בצה"ל וירה בחורשה מספר כדורים בנשק;

ת"פ (מחוזי-חיפה) 26567-11-21 **מדינת ישראל נ' חיר** (פורסם בנבו, 6.12.2022) גזר בית המשפט המחוזי על נאשם שהורשע בעבירות של סיוע להחזקה, נשיאה והובלה של נשק ויריות באזור מגורים וניסיון להתעללות עונש של 18 חודשי מאסר. במקרה זה נסע הנאשם עם אחר כשהוא נוהג ברכב והאחר יושב לצדו כשברשותו נשק עם 10 קליעים והוציא את גופו העליון מחלון הרכב וירה 10 קליעים לעבר כלבים משוטטים שלטענתו פגעו לו בעדר הכבשים שלו.

ת"פ (מחוזי-י-ם) 49203-01-22 **מדינת ישראל נ' מחמוד** (פורסם בנבו, 22.9.2022) גזר בית המשפט המחוזי על נאשם שהורשע בעבירות של הובלה ונשיאת נשק עונש של 22 חודשי מאסר. במקרה זה העביר הנאשם שקית שקיבל מאחר לאדם שלישי לאחר שהתברר לו שהשקית מכילה שני נשקים מאולתרים מסוג קרלו. הנאשם ביקש מהאחר שישמור אצלו את השקית כפקדון. האחר הטמין את השקית באדמה ובהמשך, בסיוע הנאשם, האחר מסר השקית לידי כוחות הביטחון. בשל נסיבות חריגות אלו מצא בית המשפט להטיל עונש נמוך מעונש המזערי;

ת"פ (מחוזי-מרכז-לוד) 10686-05-20 **מדינת ישראל נ' עאזם ואח'** (פורסם בנבו, 14.11.2022) גזר בית המשפט המחוזי על נאשם צעיר כבן 20 וסטודנט נעדר עבר פלילי שהורשע בעבירה של נשיאה והובלת נשק סער מסוג קלצ'ניקוב ושתי מחסניות ריקות תואמות ואקדח חצי אוטומטי ובו מחסנית המכילה שלושה כדורי אקדח עונש של 20 חודשי מאסר. במקרה זה דובר בנאשם ששירות המבחן בא בהמלצה שיקומית בעניינו ובית המשפט מצא לחרוג ממתחם העונש ההולם שקבע לקולה מטעמי שיקום.

אחר סקירת הפסיקה, לרבות זו אליה הפנו הצדדים, יש להדגיש כי הגם שבחלק מהמקרים שהוזכרו נסיבות ה"עושה" או ה"מעשה" היו שונות מאלו שבענייננו, ברובם המוחלט של התיקים תיקון מס' 140 לחוק העונשין בעניין העונש המזערי הנ"ל לא חל, להבדיל מענייננו.

13. לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם שקבעתי ובתוך המתחם נתתי משקל להודאת הנאשם, הודאה שיש בה משום לקיחת אחריות וחיסכון בזמן שיפוטי (הגם שלא ניתנה בתחילתו של ההליך); לפגיעה בחירות שחוזה עד כה ולכך שסבל מפגיעה ופגיעות נוספות עובר למעצרו; לגילו הצעיר; לכך שהוא נעדר עבר פלילי וניהל אורח חיים נורמטיבי עד למעצרו ולפגיעה של העונש בו ובמשפחתו, לרבות בשים לב לכך שזהו מאסרו הראשון. משקל מסוים נתתי גם לדברי עד ההגנה, לרבות לענין תרומתו החברתית של הנאשם, התרומה המשפחתית לקהילה והרגעת הרוחות בין הניצים.

לצד זאת, נתתי כאמור משקל לשיקול הרתעת הרבים, הרלוונטי לגזרה זו של עבירות.

באשר לשיקולי ההרתעה, עלינו לתת דעתנו גם ל"צרכי השעה", ולתחינות הציבור, לרבות הציבור אליו משתייך הנאשם, לפעול למיגור החזקת הנשק הלא חוקי והפשיעה הכרוכה בכך שהפכו זה מכבר ל"מכת מדינה" ול"מכת מגזר" בפרט. בעניין זה ראו **עניין חלייחל**, פסקה 8 וכן את דו"ח מבקר המדינה "התמודדות משטרת ישראל עם החזקת אמצעי לחימה לא חוקיים ואירועי ירי ביישובי החברה הערבית וביישובים מעורבים", 28 (2018).

14. לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 32 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי המעצר.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר, שהנאשם לא יעבור עבירת נשק לפי סעיף 144 לחוק העונשין, על חלופותיו השונות.

ג. קנס בסך 4,000 ₪ או 25 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך 6 חודשים מהיום.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, ב' אדר תשפ"ג, 23 פברואר 2023, במעמד הצדדים.